

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL YVES BOT
prezentate la 4 aprilie 2019¹

Cauza C-47/18

**Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad
împotriva
Stephan Riel, în calitate de administrator judiciar al Alpine Bau GmbH**

[cerere de decizie preliminară formulată de Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria)]

„Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Competența judiciară în materie civilă și comercială – Domeniu de aplicare – Articolul 1 alineatul (2) litera (b) – Falimente, concordate și proceduri similare – Acțiune având ca obiect constatarea existenței unei creanțe în scopul înregistrării acesteia în cadrul unei proceduri de insolvență – Proceduri de insolvență – Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 – Articolul 41 – Conținutul cererii de admitere a creanței – Cerințe maxime – Cerere incompletă – Indicație care lipsește și care poate fi dedusă din documentele justificative – Condiții de aplicare a legii statului membru de deschidere a procedurii principale de insolvență”

I. Introducere

1. Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (2) litera (b) și a articolului 29 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială², precum și a articolului 41 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență³.

2. Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (Trezoreria Publică a Republicii Polone – Directorul general pentru drumuri naționale și autostrăzi, Polonia, denumită în continuare „reclamanta”), pe de o parte, și domnul Stephan Riel, în calitate de administrator judiciar în procedura principală de insolvență deschisă în Austria împotriva Alpine Bau GmbH, pe de altă parte, în legătură cu o acțiune având ca obiect constatarea existenței unor creanțe.

3. Prin intermediul celei de a patra și al celei de a cincea întrebări preliminare, care vor constitui obiectul principal al analizei noastre, Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria) ridică problema gradului de exigență impus în aplicarea dreptului Uniunii în ceea ce privește validitatea unei cereri de admitere a unei creanțe în procedura principală de insolvență atunci când această cerere nu conține indicații referitoare la data nașterii creanței, însă aceasta poate fi dedusă din documentele justificative prezentate.

¹ Limba originală: franceza.

² JO 2012, L 351, p. 1.

³ JO 2000, L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143.

4. Vom arăta motivele pentru care se impune o interpretare flexibilă a articolului 41 din Regulamentul nr. 1346/2000, ceea ce ne va determina să considerăm că cerințele prevăzute la această dispoziție sunt îndeplinite atunci când indicarea datei de naștere a creanței poate fi dedusă din documentele transmise de creditor și să amintim că consecințele inexistenței unei astfel de precizări în stadiul verificării creanței sunt reglementate de legea statului membru în care a fost deschisă procedura (*lex concursus*).

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

1. Regulamentul nr. 1215/2012

5. Articolul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice (*acta iure imperii*).

(2) Prezentul regulament nu se aplică în ceea ce privește:

[...]

(b) falimentele, procedurile privind lichidarea societăților insolvabile sau a altor persoane juridice, acordurile amiabile, concordatele sau procedurile similare;

[...]”

2. Regulamentul nr. 1346/2000

6. Considerentele (2), (8), (12), (18)-(21) și (23) ale Regulamentului nr. 1346/2000 au următorul cuprins:

„(2) Buna funcționare a pieței interne impune ca procedurile transfrontaliere de insolvență să funcționeze eficient și efectiv, iar adoptarea prezentului regulament este necesară pentru atingerea acestui obiectiv [...]

[...]

(8) Pentru a se atinge obiectivul de a ameliora eficiența și [de a] accelera procedurile de insolvență cu efecte transfrontaliere, este necesar și recomandabil ca dispozițiile privind competența, recunoașterea și dreptul aplicabil în acest domeniu să fie cuprinse într-un act juridic comunitar imperativ și direct aplicabil în statele membre.

[...]

(12) Prezentul regulament permite deschiderea procedurii principale de insolvență în statul membru în care se află centrul intereselor principale ale debitorului. Aceste proceduri au o întindere universală și includ toate bunurile debitorului. Pentru a proteja interesele diferite, prezentul regulament permite deschiderea de proceduri secundare paralele cu procedura principală.

Proceduri secundare pot fi deschise în statul membru în care debitorul are un sediu. Efectele procedurilor secundare se limitează la bunurile situate în statul respectiv. Unitatea în cadrul Comunității se asigură prin norme imperative de coordonare cu procedurile principale.

[...]

- (18) După deschiderea procedurii principale de insolvență, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului de a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență într-un stat membru în care debitorul are un sediu. Lichidatorul din cadrul procedurii principale sau orice altă persoană abilitată în acest scop conform legislației interne a statului membru respectiv poate solicita deschiderea de proceduri secundare de insolvență.
- (19) Procedurile secundare de insolvență pot urmări scopuri diferite, în afară de protejarea intereselor locale. Se pot ivi cazuri în care patrimoniul debitorului este prea complex pentru a fi administrat în bloc sau diferențele dintre sistemele juridice respective sunt atât de mari încât pot apărea dificultăți ca urmare a extinderii efectelor derivând din legislația statului de deschidere la celelalte state în care se află bunurile. Din acest motiv, lichidatorul din cadrul procedurii principale poate solicita deschiderea de proceduri secundare pentru o administrare eficientă a patrimoniului.
- (20) Procedurile principale și procedurile secundare pot însă contribui la o valorificare eficientă a masei bunurilor numai dacă procedurile paralele în curs de desfășurare sunt coordonate. Principala condiție aici este ca diferiții lichidatori să coopereze strâns, în special printr-un schimb de informații într-un volum suficient. Pentru a asigura rolul predominant al procedurii principale, lichidatorului din cadrul acestei proceduri ar trebui să i se ofere câteva posibilități de a interveni în procedurile secundare în curs. De exemplu, ar trebui să fie abilitat să propună un plan de reorganizare sau concordat sau să solicite suspendarea lichidării masei bunurilor în procedura secundară de insolvență.
- (21) Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în Comunitate trebuie să beneficieze de dreptul de a-și înregistra cererea de admitere a creanței privind bunurile debitorului în orice procedură de insolvență aflată în curs de desfășurare în Comunitate. [...]

[...]

- (23) În domeniul său de aplicare, prezentul regulament ar trebui să prevadă norme conflictuale unitare, care să înlocuiască, în cadrul domeniului lor de aplicare, normele interne de drept internațional privat. În absența unor dispoziții contrare, se aplică legea statului membru de deschidere (*lex concursus*). Această normă conflictuală ar trebui să fie aplicabilă atât pentru procedura principală, cât și pentru procedurile locale; *lex concursus* determină toate efectele procedurii de insolvență, atât cele de natură procedurală, cât și pe cele materiale, asupra persoanelor și a raporturilor juridice respective. Ea reglementează toate condițiile privind deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență.”

7. Articolul 3 alineatele (1)-(3) din acest regulament prevede:

„(1) Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrară, locul unde se află sediul social.

(2) Atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

(3) Atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare.”

8. Articolul 4 din regulamentul menționat prevede:

„(1) În absența unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura, denumit în continuare «stat de deschidere».

(2) Legea statului de deschidere determină condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. Aceasta determină în special:

[...]

(h) normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor;

[...]”

9. Potrivit articolului 27 din același regulament:

„Deschiderea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (1) de către o instanță dintr-un stat membru și care este recunoscută în alt stat membru (procedura principală) permite deschiderea în cel de al doilea stat, de către o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2), a unei proceduri secundare de insolvență, fără ca insolvența debitorului să fie examinată în cel de al doilea stat. Această procedură trebuie să fie una din procedurile menționate la anexa B. Efectele ei se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de al doilea stat membru.”

10. Articolul 31 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1346/2000 are următorul cuprins:

„(1) Sub rezerva normelor care limitează comunicarea de informații, lichidatorul din cadrul procedurii principale și lichidatorii din cadrul procedurilor secundare au obligația de informare reciprocă. Ei sunt obligați să comunice imediat orice informație care poate fi utilă în cazul celorlalte proceduri, în special asupra stadiului depunerii cererilor de admitere a creanțelor și al verificării acestora, precum și asupra tuturor măsurilor menite să ducă la încheierea procedurilor.

(2) Sub rezerva normelor aplicabile fiecărei proceduri, lichidatorul din cadrul procedurii principale și lichidatorii din cadrul procedurilor secundare au obligația de cooperare reciprocă.”

11. Potrivit articolului 32 alineatul (1) din acest regulament, „[o]rice creditor poate să își înregistreze cererea de admitere a creanței sale în cadrul procedurii principale și al oricărei proceduri secundare”.

12. Articolul 39 din regulamentul menționat prevede:

„Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru, altul decât statul de deschidere, inclusiv autoritățile fiscale și organismele de asigurări sociale ale statelor membre, are dreptul să își înregistreze, în scris, cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurii de insolvență.”

13. Articolul 40 din Regulamentul nr. 1346/2000 are următorul cuprins:

„(1) De îndată ce s-a deschis o procedură de insolvență într-un stat membru, instanța competentă din acel stat sau lichidatorul desemnat de aceasta îi va informa imediat pe creditorii cunoscuți care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în celelalte state membre.

(2) Informarea, realizată prin transmiterea unei notificări individuale, include în special termenele limită, sancțiunile prevăzute în legătură cu aceste termene limită, organul sau autoritatea abilitată să înregistreze cererile de admitere a creanțelor și celelalte măsuri prevăzute. Notificarea indică și eventuala obligație a creditorilor cu creanțe garantate sau privilegiate de a înregistra cererea de admitere a propriilor creanțe.”

14. Articolul 41 din acest regulament prevede:

„Creditorul trimite copii ale documentelor justificative, dacă acestea există, și indică natura creanței, data nașterii și valoarea acesteia, precum și existența unui privilegiu, a unei garanții reale sau a unei rezerve a dreptului de proprietate care poartă asupra acelei creanțe, inclusiv o enumerare a bunurilor care constituie garanția invocată.”

15. Articolul 42 din regulamentul menționat prevede:

„(1) Informarea prevăzută la articolul 40 se realizează în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. În acest sens, se va utiliza un formular având titlul «Invitație de înregistrare a cererii de admitere a creanței. Termenul limită», în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

(2) Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru diferit de statul de deschidere își poate înregistra cererea de admitere a creanței în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului respectiv. În acest caz însă, cererea de admitere a creanței sale trebuie să poarte titlul «Cerere de admitere a creanței», în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. În plus, creditorului i se poate solicita să asigure traducerea în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere.”

B. Dreptul austriac

16. Articolul 102 din Bundesgesetz über das Insolvenzverfahren (Legea privind insolvența)⁴ din 10 decembrie 1914, în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„Creditorii sunt obligați să își valorifice creanțele în procedura de insolvență în conformitate cu dispozițiile care urmează, chiar dacă ele fac obiectul unui litigiu.”

17. Articolul 103 alineatul (1) din IO prevede:

„Cererea trebuie să indice valoarea creanței și faptele pe care se întemeiază, precum și rangul revendicat; aceasta trebuie să precizeze elementele de probă care pot fi prezentate în susținerea creanței invocate.”

18. În temeiul articolului 104 alineatul (1) din IO, creanțele trebuie să fie declarate în scris sau să facă obiectul unei declarații orale consemnate în procesul-verbal la instanța de insolvență.

⁴ RGL. 337/1914, denumit în continuare „IO”.

19. Articolul 105 din IO, inclus în titlul „Ședința de verificare”, prevede la alineatele 1-3:

„(1) Administratorul judiciar și debitorul se înfățișează în ședința de verificare [...]

(2) Creanțele declarate sunt verificate în ordinea corespunzătoare rangului lor sau, în cazul în care au același rang, în ordinea în care au fost declarate.

(3) Administratorul judiciar trebuie să facă o declarație privind exactitatea și rangul fiecărei creanțe declarate; atunci când face această declarație, el nu poate să emită rezerve.”

20. În temeiul articolului 108 alineatul 1 din IO, „[r]ezultatul ședinței de verificare trebuie înscris în statutul creanțelor declarate”.

21. Potrivit articolului 109 alineatul 1 din IO, o creanță este considerată ca fiind constatată în procedura de insolvență dacă a fost admisă de administratorul judiciar și dacă nu a fost contestată de niciunul dintre creditorii abilitați pentru aceasta.

22. Articolul 110 alineatul 1 din IO prevede:

„Titularii creanțelor a căror exactitate sau rang rămân în litigiu pot formula o acțiune în constatarea existenței acestora, atunci când calea legală contencioasă este admisibilă, îndreptând acțiunea lor împotriva tuturor contestatorilor [...]. Pretențiile formulate în cadrul acestei acțiuni pot fi întemeiate numai pe motivul invocat în cadrul cererii și în ședința de verificare; acestea nu pot privi o valoare mai ridicată decât cea care a fost indicată cu această ocazie.”

23. Potrivit articolului 112 alineatul 1 din IO:

„Hotărârile definitive privind existența și rangul drepturilor contestate își produc efectele față de toți creditorii care sunt parte la procedura de insolvență.”

III. Situația de fapt din litigiul principal și întrebările preliminare

24. Reclamanta, care este responsabilă cu administrarea infrastructurii rutiere poloneze, a încredințat Alpine Bau realizarea mai multor proiecte de infrastructură rutieră în Polonia, aceste contracte fiind atribuite în urma unor cereri de ofertă publice. Contractele referitoare la aceste proiecte cuprindeau clauze detaliate privind despăgubirile ce urmau a fi plătite în caz de întârziere a executării lor.

25. La 19 iunie 2013 a fost deschisă în Austria o procedură de reorganizare judiciară în privința Alpine Bau, domnul Riel fiind desemnat administratorul judiciar al acestei societăți.

26. La 4 iulie 2013, această procedură a fost recalificată ca procedură de faliment. În ziua următoare, în aplicarea unei hotărâri a Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena, Austria), s-a menționat în registrul procedurilor de insolvență că este vorba despre o procedură principală de insolvență în sensul Regulamentului nr. 1346/2000.

27. O procedură secundară de insolvență împotriva Alpine Bau a fost deschisă în Polonia în fața Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu (Tribunalul Districtual din Poznań-Stare Miasto, Polonia).

28. Reclamanta a declarat creanțe la 16 august 2013 și la 22 iunie 2016 în procedura principală de insolvență deschisă în Austria, precum și la 16 mai 2014 și la 16 iunie 2015 în procedura secundară de insolvență deschisă în Polonia.

29. Cea mai mare parte a creanțelor astfel declarate au fost contestate de domnul Riel, desemnat în cadrul procedurii principale de insolvență din Austria, și de către administratorul judiciar desemnat în cadrul procedurii secundare de insolvență din Polonia.

30. La 1 aprilie 2015, reclamanta a formulat, în Polonia, o acțiune în constatarea existenței unei creanțe de 309 663 865 de zloți polonezi (PLN) (aproximativ 73 898 402 euro)⁵.

31. Potrivit reclamantei, Alpine Bau a formulat, la 1 aprilie 2015, o acțiune prin care s-a opus admiterii unei creanțe de 23 037 496,51 PLN (aproximativ 5 497 684 de euro). Ea afirmă de asemenea că cele două acțiuni au fost conexe, că sunt pendinte în fața Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu (Tribunalul Districtual din Poznań-Stare Miasto) și că aceste acțiuni au, „cu câteva excepții, care sunt practic neglijabile”, același obiect precum cererea de constatare a unei creanțe cu care este sesizată instanța austriacă.

32. Astfel, la 31 octombrie 2016, reclamanta a formulat de asemenea, la Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena), o acțiune având ca obiect constatarea existenței unei creanțe de 64 784 879,43 euro, solicitând, în conformitate cu articolele 29 și 30 din Regulamentul nr. 1215/2012, suspendarea judecării cauzei până când hotărârea în procedurile pendinte în Polonia referitoare la verificarea creanțelor va dobânda autoritate de lucru judecat.

33. Prin hotărârea interlocutorie din 25 iulie 2017, această instanță a respins acțiunea reclamantei în ceea ce privește suma de 265 132,81 euro, fără a se pronunța cu privire la cererea acesteia de suspendare a judecării cauzei.

34. Reclamanta a declarat apel împotriva acestei hotărâri la Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena), invocând printre altele un viciu de procedură ca urmare a faptului că Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena) a refuzat să suspende judecarea cauzei, în condițiile în care articolul 29 din Regulamentul nr. 1215/2012 impune aceasta în mod imperativ.

35. Instanța de trimitere ridică, în primul rând, problema dacă acțiunea în constatarea unei creanțe cu care este sesizată intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor Regulamentului nr. 1215/2012 sau al celor ale Regulamentului nr. 1346/2000.

36. În al doilea rând, aceasta ridică problema aplicabilității fie în mod direct, fie prin analogie a normelor privind litispendența prevăzute de primul dintre aceste regulamente în cazul aplicării celui de al doilea regulament, care nu conține dispoziții similare.

37. În al treilea rând, aceasta exprimă îndoieli în ceea ce privește conținutul cerințelor care figurează la articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000, referitoare la conținutul cererii de admitere a unei creanțe depuse de creditorii stabiliți într-un stat membru. Întrucât această dispoziție menționează precizări referitoare la natura creanței, la data nașterii acesteia și la valoarea sa pentru a facilita exercitarea de către creditorii a drepturilor lor, acestea s-ar impune chiar dacă nu ar rezulta din legea aplicabilă, și anume cea a statului membru în care a fost deschisă procedura (*lex concursus*).

38. Instanța de trimitere subliniază mai întâi că, potrivit jurisprudenței naționale referitoare la articolul 103 și următoarele din IO, condițiile legale privind conținutul cererilor de admitere a creanțelor la pasivul debitorului trebuie aplicate în mod strict pentru a putea dispune în ședința de verificare a creanțelor declarate de toate faptele constitutive ale drepturilor pe care se va întemeia

⁵ La cursul de schimb din 16 mai 2014, data cererii de admitere a creanței în procedura de insolvență din Polonia. Acesta servește drept referință pentru suma citată ulterior.

ulterior acțiunea în constatarea existenței creanței. Aceasta adaugă în continuare că, în temeiul dreptului austriac, data la care a luat naștere creanța nu trebuie precizată. Ea arată, în sfârșit, că, în speță, explicațiile referitoare la temeinicia creanței au fost globale și că data nașterii creanței rezultă numai din documentele prezentate de creditor.

39. Instanța de trimitere exprimă, în consecință, îndoieli cu privire la posibilitatea de a se considera că articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 prevede o normă maximă și că dispozițiile *lex concursus* mai favorabile pot fi aplicate, subliniind în același timp că această lege reglementează efectele unei cereri de admitere incomplete în sensul acestui regulament.

40. În aceste condiții, Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul [nr. 1215/2012] trebuie interpretat în sensul că o acțiune în constatarea creanței conform dreptului austriac se referă la insolvență în sensul [acestei dispoziții], fiind, prin urmare, exclusă din domeniul de aplicare material al acestui regulament?

2) (doar în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare):

Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul [nr. 1215/2012] trebuie aplicat prin analogie și acțiunilor anexe care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000?

3) (doar în cazul unui răspuns negativ la prima întrebare sau al unui răspuns afirmativ la a doua întrebare):

Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul [nr. 1215/2012] trebuie interpretat în sensul că există o acțiune având același obiect și aceeași cauză, între aceleași părți, atunci când un creditor – reclamanta – care a declarat o creanță (în esență) identică în cadrul procedurii principale de insolvență din Austria și în cadrul procedurii secundare de insolvență din Polonia, care a fost contestată (în cea mai mare parte) de fiecare dintre administratorii judiciari, introduce în instanță acțiuni în constatarea existenței unor creanțe de o anumită valoare, mai întâi în Polonia, împotriva administratorului judiciar din acea țară, în procedura de insolvență secundară, iar ulterior în Austria, împotriva administratorului judiciar – [domnul Riel] – din procedura de insolvență principală?

4) Articolul 41 din Regulamentul [nr. 1346/2000] trebuie interpretat în sensul că, pentru a îndeplini cerința de a indica «natura creanței, data nașterii și valoarea acesteia», este suficient ca

a) în cererea de admitere a creanței din procedura de insolvență principală – precum în cazul de față –, creditorul având sediul într-un alt stat membru decât statul în care a fost inițiată procedura – reclamanta – să se limiteze la descrierea creanței, indicând o valoare concretă, însă fără a indica o dată a nașterii (de exemplu «creanță a subcontractorului JSV Slawomir Kubica pentru efectuarea unor lucrări de infrastructură rutieră»)

b) și ca, deși în cererea de admitere a creanței nu este indicată data nașterii acesteia, totuși să poată fi dedusă o dată a nașterii din documentele anexate la cererea de admitere a creanței (de exemplu pe baza datei menționate în factura prezentată)?

5) Articolul 41 din Regulamentul [nr. 1346/2000] trebuie interpretat în sensul că această dispoziție nu se opune aplicării, într-un caz specific, a dispozițiilor naționale mai favorabile – de exemplu în ceea ce privește cerința indicării datei nașterii – creditorului care solicită admiterea creanței având sediul într-un alt stat membru decât statul în care a fost inițiată procedura?”

IV. Analiza noastră

41. Înainte de a dezvolta analiza noastră, limitată, la cererea Curții, la cea de a patra și la cea de a cincea întrebare preliminară, referitoare la articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000, vom preciza pe scurt aspectele care justifică, în opinia noastră, să fie considerat ca stabilit răspunsul la prima întrebare preliminară, care privește un element prealabil pe care se întemeiază analiza, și anume că acțiunea în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.

42. În primul rând, trebuie precizat că Regulamentul nr. 1346/2000, care a fost în vigoare între 31 mai 2002⁶ și 25 iunie 2017⁷, este aplicabil în speță având în vedere data deschiderii procedurii principale de insolvență, respectiv 19 iunie 2013.

43. În al doilea rând, având în vedere principiile amintite în Hotărârea din 20 decembrie 2017, Valach și alții⁸, la punctele 24-27 și 37, referitoare la domeniile de aplicare ale Regulamentelor nr. 1346/2000 și nr. 1215/2012⁹, reluate în esență în trei hotărâri recente, și anume cea din 4 octombrie 2018, Feniks¹⁰, precum și cea din 14 noiembrie 2018, Wiemer & Trachte¹¹, și cea din 6 februarie 2019, NK¹², referitoare la domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială¹³, abrogat prin Regulamentul nr. 1215/2012, considerăm că acțiunea în constatarea unor creanțe prevăzută la articolul 110 din IO intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000.

44. Astfel, această acțiune în constatarea unor creanțe poate fi formulată numai în cadrul unei proceduri de insolvență, în cazul în care sunt contestate valoarea, exactitatea sau rangul creanțelor declarate de creditorii care participă la această procedură. În plus, aceasta are ca obiect verificarea aspectului dacă cerințele în materia declarării creanțelor au fost respectate. În sfârșit, la finalul acestei acțiuni în constatarea unor creanțe, valoarea masei insolvenței care trebuie repartizată este stabilită și este opozabilă, în funcție de existența și de rangul creanțelor contestate, tuturor creditorilor care participă la procedura de insolvență.

45. De aici rezultă, în opinia noastră, că o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal derivă în mod direct dintr-o procedură de insolvență și este strâns legată de aceasta, astfel încât nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012.

46. Acestea fiind precizate, putem prezenta în continuare elementele răspunsului la ultimele două întrebări ale instanței de trimitere, referitoare la conținutul articolului 41 din Regulamentul nr. 1346/2000, pe care propunem Curții să le examineze împreună.

47. Instanța de trimitere a exprimat îndoieli cu privire la consecințele lipsei indicării în cererea reclamantei a datei la care a luat naștere creanța acesteia, în condițiile în care această dată ar putea fi dedusă din documentele justificative prezentate, iar această precizare nu este impusă de legea națională.

6 A se vedea articolul 47 din acest regulament.

7 A se vedea articolul 84 alineatul (2), precum și articolele 91 și 92 din Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO 2015, L 141, p. 19), care a abrogat și a înlocuit Regulamentul nr. 1346/2000, aplicabil în esență începând din 26 iunie 2017.

8 C-649/16, EU:C:2017:986.

9 A se vedea totodată jurisprudența citată la aceste puncte.

10 C-337/17, EU:C:2018:805 (punctele 30 și 31).

11 C-296/17, EU:C:2018:902 (punctele 29 și 30).

12 C-535/17, EU:C:2019:96 (punctele 24-26).

13 JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74.

48. Curtea este astfel invitată să interpreteze, pentru prima dată, articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 pentru a se pronunța cu privire la caracterul obligatoriu al conținutului cererii de admitere a unei creanțe așa cum este prevăzut de această dispoziție.

49. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, la interpretarea unei dispoziții a dreptului Uniunii trebuie să se țină seama nu numai de termenii acesteia și de obiectivele pe care le urmărește, ci și de contextul său, precum și de ansamblul dispozițiilor dreptului Uniunii¹⁴.

50. Prin urmare, în primul rând, trebuie să se constate că nu se impune o discuție cu privire la eventuale divergențe între modul de redactare a articolului 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 în versiunile lingvistice pe care le-am putut verifica¹⁵.

51. În al doilea rând, poate fi precizat că o astfel de dispoziție figura deja, în termeni identici, în Convenția din 23 noiembrie 1995 privind procedurile de insolvență¹⁶. Deși această convenție nu a intrat în vigoare din cauza nesemnării ei de către un stat membru, ea a constituit fundamentul pe care a fost redactat Regulamentul nr. 1346/2000¹⁷.

52. În al treilea rând, astfel cum a precizat deja Curtea, trebuie să se considere că Raportul explicativ al domnilor Miguel Virgós și Étienne Schmit cu privire la Convenția privind procedurile de insolvență¹⁸ servește ca referință pentru interpretarea Regulamentului nr. 1346/2000¹⁹, printre altele în ceea ce privește obiectivele urmărite.

53. Acești autori au subliniat că dispozițiile speciale ale Convenției din 23 noiembrie 1995 referitoare la cererile de admitere a creanțelor, care derogă de la aplicarea legii statului în care a fost deschisă procedura, urmăresc să faciliteze exercitarea drepturilor creditorilor în spațiul european prin enunțarea cerințelor utile pentru identificarea cererilor lor²⁰.

54. Aceași este situația în Regulamentul nr. 1346/2000. Astfel, în temeiul articolului 4 alineatul (2) litera (h), normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor sunt determinate de legea statului de deschidere a procedurii. Capitolul IV din acest regulament, intitulat „Informarea creditorilor și înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor lor”, care cuprinde

14 A se vedea Hotărârea din 10 decembrie 2018, Wightman și alții (C-621/18, EU:C:2018:999, punctul 47).

15 Și anume versiunile în limbile spaniolă, germană, engleză și italiană.

16 Document al Consiliului Uniunii Europene CONV/INSOL/X1 (disponibil la adresa <https://www.lynxlex.com/fr/text/insolvabilit%C3%A9-r%C3%A8gl-13462000/rapports-explicatifs-utiles/3519>). O dispoziție analogă figura de asemenea în proiectul de convenție privind falimentul, concordatele și procedurile analoge, din 1980, publicat împreună cu Raportul explicativ al lui J. Lemontey în *Bulletin des Communautés européennes*, supliment 2/82 (disponibil la adresa <https://publications.europa.eu/fr/publication-detail/-/publication/bdfe47f1-678d-45f3-94cb-6aff207d4fc1/language-fr/format-PDF/source-88176377>).

17 Cu privire la geneza Regulamentului nr. 1346/2000, a se vedea Concluziile avocatului general Jacobs prezentate în cauza Eurofood IFSC (C-341/04, EU:C:2005:579, punctul 2 și notele de subsol 3 și 4), precum și Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza Senior Home (C-195/15, EU:C:2016:369, punctele 19 și 20).

18 Este vorba despre un document al Consiliului, 6500/1/96, REV 1, din 8 iulie 1996 (disponibil la adresa internet <https://www.lynxlex.com/fr/text/insolvabilit%C3%A9-r%C3%A8gl-13462000/rapports-explicatifs-utiles/3519>) (denumit în continuare „raportul Virgós-Schmit”). Versiunea definitivă a textului integral în limba engleză figurează în lucrarea Moss, G., Fletcher, I., Isaacs, S., *The EC Regulation on Insolvency Proceedings: a Commentary and Annotated Guide*, Oxford University Press, Oxford, 2002, p. 261-327 (cu privire la data exactă a acestui raport, a se vedea p. 261).

19 A se vedea Concluziile avocatului general Jacobs prezentate în cauza Eurofood IFSC [C-341/04, EU:C:2005:579, punctul 2, citat în Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza Senior Home (C-195/15, EU:C:2016:369, nota de subsol 11), precum și nota de subsol 5, care precizează: „[r]aportul Virgós-Schmit, care s-a aflat la originea a numeroase considerente ale regulamentului, nu a fost publicat niciodată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*, deși există sub formă de document al [Consiliului] din 8 iulie 1996 – 6500/1/96. [...] A se vedea de asemenea [Balz, M., „The European Union Convention on Insolvency Proceedings”, *American Bankruptcy Law Journal*, National Conference of Bankruptcy Judges, Laguna Beach, 1996]. Domnul Balz a prezidat grupul de lucru al [Consiliului] cu privire la faliment, care a redactat convenția. Acesta afirmă că raportul Virgós-Schmit a făcut obiectul unor «discuții aprinse și că a fost aprobat de delegații experți, însă că, spre deosebire de convenție, nu a fost aprobat oficial de Consiliul de Miniștri. Acesta va dispune totuși de o autoritate considerabilă în fața instanțelor din statele membre» (nota 51)”].

20 A se vedea raportul Virgós-Schmit (punctul 273).

articolele 39-42, constituie o excepție de la acest principiu, întrucât sunt precizate la articolele 39 și 41, precum și la articolul 42 alineatul (2) din regulamentul menționat anumite modalități de exercitare a dreptului de a înregistra cereri de admitere a creanțelor în procedura de insolvență de către creditori situați într-un alt stat membru decât statul de deschidere.

55. În al patrulea rând, în ceea ce privește domeniul de aplicare al acestor norme referitoare la cererile de admitere a creanțelor, se precizează în raportul Virgós-Schmit că, ținând seama de obiectivul urmărit²¹, legislația națională nu poate impune condiții suplimentare în ceea ce privește conținutul acestor cereri²². Normele menționate permit să se garanteze validitatea cererii de admitere a creanței în raport cu legea statului de deschidere a procedurii aplicabilă în vederea verificării acesteia.

56. Această analiză este împărtășită de numeroși comentatori ai Regulamentului nr. 1346/2000²³, care iau în considerare contextul inovator în care a fost examinată problema dreptului creditorilor și perspectiva foarte pragmatică din care a fost abordată aceasta.

57. Astfel, după ce a consacrat, pentru procedura principală de insolvență, ideea universalității falimentului, enunțând la articolul 39 din Regulamentul nr. 1346/2000 principiul libertății de înregistrare a cererilor de admitere a creanțelor în favoarea creditorilor care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un alt stat membru decât statul de deschidere și corelându-l cu posibilitatea de a înregistra cereri de admitere a creanțelor nu numai în procedura principală, ci și în procedurile secundare, prevăzută la articolul 32 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, legiuitorul Uniunii a prevăzut norme care garantează egalitatea creditorilor.

58. Această egalitate este întemeiată pe unitatea patrimoniului și pe principiul nediscriminării, cu toate că criteriul aplicat aici este cel al domiciliului creditorilor în cauză, iar nu cel al naționalității lor²⁴.

59. Acesta este motivul pentru care, pentru a asigura o desfășurare eficientă a procedurii de insolvență²⁵, legiuitorul Uniunii a optat pentru a prevedea la articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 norme comune maxime care protejează creditorii situați într-un alt stat membru decât cel în care a fost deschisă procedura de insolvență. Trebuie să se observe că, pentru aceleași motive, conținutul cererilor a fost definit fără modificări în Regulamentul 2015/848²⁶.

60. Este vorba despre norme de drept material²⁷. Asemenea guvernelor spaniol și polonez, considerăm că acestea trebuie să facă obiectul unei interpretări flexibile, pentru motivele prezentate în continuare.

21 A se vedea punctul 53 din prezentele concluzii.

22 A se vedea raportul Virgós-Schmit (punctul 273).

23 A se vedea printre altele Raimon, M., *Le règlement communautaire 1346/2000 du 29 mai 2000 relatif aux procédures d'insolvabilité*, Librairie générale de droit et de jurisprudence, colecția „Droit des affaires”, Paris, 2007, punctul 546, p. 180. A se vedea de asemenea Hess, B., Oberhammer, P., și Pfeiffer, T., în cooperare cu Piekenbrock, A., și cu Seagon, C., *External Evaluation of Regulation n° 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, 2014, punctul 8.2, p. 372, în special, la nota de subsol 1139, următoarele referințe: Moss, G., Fletcher, I., Isaacs, S., *The EC Regulation on Insolvency Proceedings: a Commentary and Annotated Guide*, ediția a doua, Oxford University Press, Oxford, 2009, punctul 8.410, Riedemann, S., „Article 41”, *Europäische Insolvenzverordnung*, De Gruyter, Berlin, 2007, punctul 14; a se vedea însă și Ghia, L., „Regulation N. 1346/2000 and Protection of Creditors”, *International Insolvency Law Review*, C. H. Beck, München, 2011, p. 313-320, în special p. 320.

24 A se vedea Vallens, J-L., „La mise en œuvre du règlement communautaire sur les procédures d'insolvabilité: questions de procédure”, *Recueil Dalloz*, Dalloz, Paris, 2003, nr. 21, p. 1421-1427, în special partea IX, p. 1427, care citează Rémy, J-P., „Les aspects européens de la déclaration des créances dans une procédure collective ouverte en France”, *Revue de procédures collectives*, LexisNexis, Paris, 2003, nr. 40, p. 66, precum și *External Evaluation of Regulation n° 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, op. cit., punctul 8.1, p. 369 și nota de subsol 1123. A se vedea de asemenea Jazottes, G., „Article 53”, *Le règlement (UE) 2015/848 du 20 mai 2015 relatif aux procédures d'insolvabilité, commentaire article par article*, Société de législation comparée, colecția „Trans Europe Experts”, Paris, vol. 12, p. 311-317, în special p. 312, al doilea paragraf. A se vedea, *contra*, Raimon, M., op. cit., punctul 543, p. 179.

25 A se vedea considerentul (2) al Regulamentului nr. 1346/2000.

26 A se vedea articolul 55 alineatul (2) literele (b) și (e) din Regulamentul 2015/848.

27 A se vedea printre altele Raimon, M., op. cit., punctul 536, p. 177, precum și, în lucrarea intitulată *Le règlement (UE) 2015/848 du 20 mai 2015 relatif aux procédures d'insolvabilité, commentaire article par article*, op. cit., Jazottes, G., „Article 53”, p. 311-317, în special p. 316, și Maréchal, C., „Article 55”, p. 323-329, în special p. 326, partea B, primul paragraf în fine.

61. În primul rând, constatăm că legiuitorul Uniunii a limitat reglementarea cererilor de admitere a creanței la conținutul acesteia și la admiterea documentelor prezentate de creditor care atestă existența creanței și valoarea acesteia. Astfel cum s-a subliniat la puțin timp după intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 1346/2000, nu sunt acoperite toate aspectele legate de procedura de înregistrare a cererilor²⁸. Este, așadar, posibil să se considere că articolul 41 din acest regulament reprezenta o formă nefinalizată de uniformizare a procedurii de înregistrare a cererilor de admitere a creanțelor²⁹.

62. În consecință, lipsa unei proceduri uniforme instituite pentru exercitarea dreptului de înregistrare a cererilor de admitere a creanțelor și posibilitatea de a prezenta documente justificative ne determină să considerăm că nu poate fi impus ca indicațiile referitoare la creanță, enumerate la articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000, să figureze în cererea de admitere și că nu pot fi deduse din documentele justificative prezentate.

63. În al doilea rând, considerăm că admiterea documentelor justificative, impusă de legiuitorul Uniunii, oferă o marjă de apreciere, întemeiată pe legislațiile naționale aplicabile, în lipsa unei sancțiuni uniforme, pentru a aprecia validitatea cererii de admitere sau pentru a proceda la regularizarea acesteia.

64. Astfel, etapa înregistrării cererilor de admitere a creanțelor trebuie în mod necesar diferențiată de cea a verificării lor, care rămâne supusă legislației naționale, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) litera (h) din Regulamentul nr. 1346/2000. Astfel, această legislație determină consecințele neregularității declarațiilor creditorului și poate prevedea, în cazul în care sunt incomplete, cum este cazul în speță, ca acestea să fie regularizate prin diverse documente, dacă este cazul, la cererea autorității responsabile cu verificarea acestora³⁰.

65. Considerăm că astfel de proceduri răspund preocupărilor legitime exprimate de Comisia Europeană cu privire la necesitatea de a nu complica misiunea administratorului judiciar impunându-i să efectueze cercetări în numeroase documente.

66. În al treilea rând, obiectivul de protecție a creditorilor, urmărit în mod constant atât în Regulamentul nr. 1346/2000, cât și în Regulamentul 2015/848, presupune că gradul de exigență față de creditori la înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor lor într-un alt stat membru depinde de condițiile de informare a acestora, de termenul impus pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor și de dificultățile lingvistice cu care aceștia se pot confrunta.

67. Mai exact, trebuie luat în considerare faptul că tocmai caracterul incomplet al dispozițiilor Regulamentului nr. 1346/2000 a justificat modificări substanțiale ca urmare a problemelor de ordin practic privind anumite aspecte legate de depunerea cererilor de admitere a creanțelor, care au fost sintetizate într-un studiu de evaluare referitor la aplicarea acestui regulament, prezentat în cadrul unui raport întocmit de Comisie, în conformitate cu articolul 46 din regulamentul menționat³¹.

28 A se vedea Vallens, J-L., *op. cit.*

29 A se vedea Raportul Comisiei către Parlamentul European, Consiliul și Comitetul Economic și Social European privind punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență [COM(2012) 743 final] (punctul 9 primul paragraf).

30 A se vedea în acest sens observațiile scrise concordante ale părților din procedura principală cu privire la posibilitatea de a furniza indicații suplimentare în cursul procedurii de verificare a creanțelor, precum și, printre altele, legislația și jurisprudența franceze analoge, astfel cum au fost prezentate în Vallansan, J., „Sauvegarde, redressement et liquidation judiciaires – Déclaration et admission des créances”, *JurisClasseur Commercial*, LexisNexis, Paris, fasciculul 2352 din 14 septembrie 2015 (ultima actualizare la 15 iunie 2018), punctele 84, 88, 89 și 93-95. A se vedea de asemenea Raimon, M., *op. cit.*, punctul 546, p. 180.

31 A se vedea raportul citat la nota de subsol 29 din prezentele concluzii (punctele 1.1, 1.2 și 9). La acest din urmă punct sunt menționate următoarele dificultăți: „[...] barierele lingvistice, costurile, termenele de depunere a cererilor, precum și lipsa de informații cu privire la hotărârea de deschidere, la lichidator și la formalitățile de *lex fori concursus* pentru depunerea cererilor de admitere a creanțelor”.

68. Acuitatea acestor dificultăți a justificat căutarea de către Comisie a unor soluții vizând să garanteze efectivitatea dreptului de a înregistra cereri de admitere a creanțelor în lipsa unei armonizări a legislațiilor naționale în materie³², precum și egalitatea creditorilor. Acestea s-au concretizat prin posibilitatea de a efectua declararea creanțelor prin orice mijloc de comunicare acceptat de legea statului în care s-a deschis procedura de insolvență³³ și prin elaborarea unui formular-tip de depunere a cererii de admitere a creanțelor, în care sunt precizate informațiile obligatorii³⁴ pentru a facilita și a garanta validitatea cererilor de admitere a creanțelor³⁵.

69. În acest context, o interpretare strictă a articolului 41 din Regulamentul nr. 1346/2000, astfel cum este susținută de Comisie, care are ca efect înlăturarea înregistrării cererii de admitere a unei creanțe însoțite de documente justificative din care ar putea fi deduse, fără o dificultate deosebită pentru administratorul judiciar sau pentru instanța sesizată, indicațiile utile pentru stabilirea datei nașterii creanței, în timp ce, pe de altă parte, nu este cert că creditorul a fost informat în mod corect cu privire la o cerință referitoare la acest aspect sau într-un termen suficient pentru a-i permite îndeplinirea acestei obligații, nu ni se pare compatibilă cu obiectivul urmărit de Regulamentul nr. 1346/2000, care vizează să simplifice demersurile creditorilor, și nici cu obligația de a asigura respectarea egalității acestora.

70. Comparația cu procedura organizată în mod substanțial³⁶ în Regulamentul 2015/848 ni se pare, în această privință, decisivă. Astfel, poate fi subliniat că, prin utilizarea formularului-tip de depunere a cererii de admitere a creanțelor, creditorul este în prezent informat cu claritate cu privire la obligația de a indica data la care a luat naștere creanța³⁷.

71. În consecință, considerăm că trebuie admisă completarea cererii de admitere a creanței pe baza documentelor justificative a căror transmitere este prevăzută la articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 și că va reveni autorității competente responsabile cu verificarea acestei cereri sarcina de a aprecia consecințele care vor trebui deduse din nerespectarea cerințelor prevăzute la acest articol, în conformitate cu legea statului membru pe teritoriul căruia este deschisă procedura principală.

32 A se vedea Maréchal, C., *op. cit.*, în special p. 327.

33 A se vedea articolul 53 din Regulamentul 2015/848 și a se compara cu articolul 39 din Regulamentul nr. 1346/2000, care prevede înregistrarea în scris a cererilor de admitere a creanțelor.

34 A se vedea articolul 55 alineatul (1) din Regulamentul 2015/848 și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/1105 al Comisiei din 12 iunie 2017 de stabilire a formularelor menționate în Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului privind procedurile de insolvență (JO 2017, L 160, p. 1). A se vedea în special punctul 6.2 din anexa II la Regulamentul de punere în aplicare 2017/1105. Totuși, potrivit articolului 55 alineatul (4) din Regulamentul 2015/848, utilizarea acestui formular este facultativă, creditorul având opțiunea de a utiliza alte mijloace de înregistrare a cererii de admitere a creanței sale, cu condiția ca în acestea să figureze aceleași informații obligatorii prevăzute de acest regulament.

35 A se vedea Brulard, Y., și alții, *L'insolvabilité nationale, européenne et internationale, le règlement européen du 20 mai 2015*, volumul 1, Anthemis, Limal, 2017, punctul 24, p. 328.

36 A se vedea Maréchal, C., *op. cit.*, p. 326, partea B, primul paragraf.

37 A se vedea punctul 6.2 din anexa II la Regulamentul de punere în aplicare 2017/1105.

V. Concluzie

72. Având în vedere toate considerațiile precedente, propunem Curții să răspundă la cea de a patra și la cea de a cincea întrebare preliminară adresate de Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria) după cum urmează:

„Articolul 41 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că stabilește cerințe maxime care pot fi impuse de o reglementare națională în ceea ce privește conținutul cererii de admitere a unei creanțe și că obligația de a cunoaște data nașterii creanței este îndeplinită atunci când aceasta poate fi dedusă din documentele prezentate în anexă la cererea de admitere a creanței, validitatea depunerii cererii de admitere a creanței fiind reglementată de legea statului membru pe teritoriul căruia este deschisă procedura principală (*lex concursus*).”